

stændigheder (fjendtligheder m. v.). Også på disse punkter må man derfor godkende forsikringer, der ikke fuldt ud opfylder kravet i stk. 1.

Af de seneste oplysninger om transport af nuklear substans synes at fremgå, at disse transportere oftest ikke vil frembyde så stor risiko, som man tidligere har ment. Efter udkastets § 27 kan det maksimale ansvar nedsættes til 5 mill. afregningsenheder (37,5 mill. kr.), men det kan ikke udelukkes, at der herudover for at reducere udgifterne til forsikringspræmier kan opstå behov for at kunne godkende forsikringer til et lavere beløb. Det må dog ved afgørelsen tages i betragtning, at skade på det transportmiddel, hvori den nukleare substans fandtes, da ulykken skete, nu også er omfattet af lovens erstatningsregler, jfr. § 20, stk. 2.

Transportforsikringer tegnes i dag ofte således, at forsikringen inden for et bestemt maksimum dækker nuklear skade, uanset hvor ulykken indtræffer eller skaden lides – altså også tilfælde, hvor skaden ikke er omfattet af konventionen. Dette er en praktisk løsning, og sådanne forsikringer bør kunne godkendes, selvom de ikke opfylder kravene i stk. 1.

For at muliggøre godkendelse af de nævnte forsikringer foreslås indsat en almindelig bestemmelse om, at justitsministeren kan godkende forsikringer, der ikke fuldt ud opfylder kravene i stk. 1. I hvilket omfang denne bemyndigelse bør udnyttes må afhænge af, hvilke muligheder der er for at opnå forsikring i overensstemmelse med stk. 1, og de oplysninger, der foreligger om farligheden af den pågældende transport.

Det bemærkes, at staten efter udkastets § 36 inden for den efter § 27 gældende grænse hæfter for skade, som ikke kan dækkes af indehaverens forsikring eller anden sikkerhed.

Til §§ 33–36.

Gældende lovs §§ 26–29.

Betænkningen side 63.

Reglerne svarer ganske til gældende ret.

Til §§ 37 og 38.

Betænkningen side 65–66.

§§ 37 og 38 indeholder de regler, der er nødvendige til gennemførelsen af Tillægskonventionens bestemmelser.

Der er alene medtaget bestemmelser, som er af betydning for fastsættelsen og udbetalingen af skadelidendes erstatning, medens bestemmelser om forholdet mellem konventionsstaterne indbyrdes er udeladt.

§ 37 indeholder betingelserne for, at der i Dan-

mark skal ske udbetaling af statsmidler. Det er ikke alle skader, som anlægsindehaveren efter Pariskonventionen er ansvarlig for, der omfattes af reglen. Uden for falder således tilfælde, hvor skade er lidt, eller ulykke er indtruffet, i en stat, der ikke har tiltrådt Tillægskonventionen. Endvidere dækkes skade på det åbne hav kun i begrænset omfang, jfr. § 37, stk. 1, litra d.

Ved ratifikation af Tillægskonventionen vil der blive afgivet erklæring om, at personer, der er hjemmehørende i Danmark, ligestilles med danske statsborgere ved anvendelse af bestemmelsen i § 37, stk. 1, litra d.

I § 38 fastsættes – i overensstemmelse med Tillægskonventionens art. 3 – det maksimale ansvar for skader, der omfattes af denne konvention, til 120 mill. afregningsenheder (ca. 900 mill. kr.). Af dette beløb skal den ansvarlige anlægsindehaver og den stat, i hvilken den ansvarlige indehavers anlæg ligger, betale 70 mill. afregningsenheder (530 mill. kr.). Beløb mellem 70 mill. afregningsenheder og 120 mill. afregningsenheder skal dækkes af offentlige midler, der stilles til rådighed af de stater, der har tiltrådt Tillægskonventionen efter de i konventionens art. 12 fastsatte regler, jfr. de almindelige bemærkninger.

Overstiger de samlede skader 120 mill. afregningsenheder, foretages efter *stk.* 3 en forholdsmæssig nedsættelse af erstatningerne.

Til § 39.

Betænkningen side 66.

Reglen udelukker statens erstatningsansvar for skade, der skyldes ulykker som følge af væbnet konflikt, fjendtligheder, borgerkrig, oprør eller en alvorlig naturkatastrofe af usædvanlig karakter. Om begrundelsen for denne regel henvises til betænkningen.

Til § 40.

Gældende lovs § 30.

Betænkningen side 66–67.

Bestemmelsen angår statens ansvar for skader, der først viser sig efter forældelsesfristens udløb. Den svarer i det væsentlige til gældende ret, idet dog forældelsesfristen – ligesom i § 31, stk. 1, – er nedsat til 3 år.

Ifølge den gældende lov skal erstatningerne for senskader nedsættes, dersom andre skadelidendes krav ikke er blevet dækket fuldt ud på grund af den ansvarsbegrænsning (75 mill. kr.), der gælder for *anlægsindehaveren*. Efter forslaget sker der den ændring, at krav, der ville være omfattet af Tillægskonventionen, hvis der ikke var indtrådt forældelse, kun nedsættes, såfremt der er sket ned-